

Мієнко Д.Р.
студент 1-го курсу факультету адвокатури
Національного університету «Одеська юридична академія»

ІСТОРІЯ СТАНОВЛЕННЯ ТА ФУНКЦІОНУВАННЯ ІНСТИТУТУ АДВОКАТУРИ В СЕРЕДНЬОВІЧНІЙ ЄВРОПІ

мабуть, кожен з нас вивчаючи право, не раз міркував, а навіть що суспільство, створило таку складну і масивну структуру? Що є метою права? Ні звичайно ми знаємо, що право ставить перед собою ціль досягти повного порядку у суспільстві, але якщо поглянути глибше в сутність самого права, то ми побачимо такі дві філософські категорії, як «справедливість» та «істина». адже право за допомогою суміжних наук намагається досягти чогось ідеального – «істини», засобом досягнення якої є боротьба –» справедливості».

в процесі правового регулювання ми можемо чітко визначити ці дві категорії на прикладі судового процесу. Під час судового засідання ми можемо спостерігати три суб'єкти кожен з яких виконує покладені на нього правові обов'язки. суддя під час судового процесу виступає мірилом «істини» – своєрідними вагами котрі балансують і намагаються знайти певний «еталон маси». категорія справедливості виражена двома іншими суб'єктами, а якщо точніше то їх боротьбою. адже справедливість як і істина досягається лише під час суперечки. але мірило справедливості у кожної людини своє особисте таким чином деякі аспекти треба розглядати з контрадикторних точок зору. однією стороною справедливості виступає прокурор, який представляє державу або громадянина (в цивільному судочинстві) вважає за необхідність встановлення справедливості шляхом покарання злочинця, але адвокат виступає з абсолютно протилежною точкою зору і намагається доказати невинуватість свого підзахисного. таким чином коли ці дві паралельні лінії в чомусь перетинаються саме в цій точці і є «справедливість».

справедливість з точки зору філософії є відносним суб'єктивістським поняттям межі якого дуже важко окреслити. справедливість в різні часи мала різні форми (Б. Паскаль: Поняття справедливості так само схильне до моди, як жіночі прикраси.) наприклад

в стародавньому вавилоні діяв принцип «таліону» (Oculus pro oculo, dentem pro dente) з фізіологічної і матеріальної точки зору він може розглядатися як «справедливий», але через те що принцип «таліону» не мав чіткого визначення і меж іноді був соціально шкідливим, саме тому його не можна вважати «справедливим», а скоріш аморальним та асоціальним. З державними структурами звичайно все зрозуміло, адже єдина їхня мета це абсолютний порядок, який є недосяжною метою для сучасного суспільства.

мені хотілося б ширше розглянути сторону захисту (адвоката) як з точки зору історії права так і взаємодії його з іншими правоохоронними органами. З давніх-давен існує професія адвоката, хоча у в різні часи мала різні назви та засоби «боротьби». я хочу розглянути адвокатуру середньовічної Європи, а точніше те чим вона відзначалася і чого правниками в цій сфері було досягнуто. конкретно я буду розглядати розвиток інституту адвокатури на основі трьох європейських країн – Німеччини, Франції та англії. в період середньовіччя (V—XV століття) було внесено досить багато змін в інститут адвокатури. Зокрема було змінено принципи стосовно допуску до адвокатури.

у Франції для цього необхідно було мати диплом ліценція-та прав (юридичну освіту), який не повинен був підкріплюватись практичним досвідом. також для внесення до списків адвокатів адвокат був повинен проголосити присягу привселюдно. а в середньовічній Німеччині адвокатура являла собою абсолютно вільну професію. Будь-хто мав змогу отримати право на адвокатську діяльність на невизначений строк.

Найбільш зразковою моделлю допуску людини до адвокатської діяльності відзначилася середньовічна англія, та ця модель передбачала досить довгий термін навчання. в англії особа, що виявила бажання присвятити себе адвокатській діяльності, мала пройти восьмирічний курс навчання в судовій колегії, і через три роки отримувала звання «внутрішніх адвокатів» (inner barristers), які не мали права виступати в судах. Ще через п'ять років навчання внутрішні адвокати перетворювалися на «зовнішніх» (outer, utter barristers) і отримували право практикувати. це стосовно зовнішніх факторів які були однією зі складових інституту адвокатури. іншою стороною медалі була внутрішня організація адвокатури.

Наприклад в середньовічній Німеччині не було чіткої ні зовнішньої, ні внутрішньої організації системи адвокатури і адвокати були звичайними людьми які ні яким чином не залежали від